

Arrest

nr. 75 832 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U zou een soennitische moslim zijn. U bent geboren in Erbil in Noord-Irak. In 1991 zou u naar Mosul in Centraal-Irak zijn verhuisd. U zou tot 1997 lager onderwijs hebben gevolgd. Nadien zou u niet hebben gewerkt. Eind 2003 zou u Irak een eerste keer hebben verlaten om naar Europa te komen. U was verliefd op een vrouw van een andere stam. Haar familie zou haar naar een ander dorp hebben gebracht en u hebben bedreigd. Op 28 maart 2003 diende u een asielaanvraag in, in Ierland. Deze asielaanvraag werd geweigerd. In december 2004 diende u in Groot-Brittannië een asielaanvraag in, die eveneens werd geweigerd. Nadien verbleef u in Frankrijk van waaruit u probeerde opnieuw naar Groot-Brittannië te

reizen. Ook in Nederland hebt u verbleven. Uiteindelijk vroeg u in België asiel aan op 28 juni 2007. Deze asielaanvraag werd op 1 oktober 2007 afgesloten door de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. België werd niet verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. In de zomer van 2007 raakt u betrokken bij een vechtpartij in een Antwerps café. U werd neergestoken door een andere Irakees en opgenomen in het ziekenhuis. De dader kon worden gearresteerd. Hij werd samen met een groep opgepakt. Die groep bleek een groep mensensmokkelaars en drugshandelaars te zijn. De dader werd gerepatriëerd naar Italië waar hij werd veroordeeld. Eind 2007, begin 2008 zou u zijn teruggekeerd naar Irak, waar u begin 2008 aankwam. U keerde terug omdat uw probleem met de familie van de vrouw waar u in 2003 verliefd op was, was opgelost en omdat u hier in België werd bedreigd door de dader van de steekpartij om niet te getuigen. U zou opnieuw in Mosul zijn gaan wonen in uw oude huis bij uw moeder en broers en zussen. U zou af en toe in een voedingszaak hebben gewerkt. De familie van de dader van de steekpartij zou u hebben gevonden in Mosul. Ze gaven u de schuld van zijn arrestatie. In september of oktober 2010 zouden twee broers van de dader van de steekpartij in Antwerpen u bij u thuis in Mosul hebben bedreigd. Twee weken later zouden ze opnieuw bij u thuis zijn langsgekomen. Nadien zou u niets meer van hen hebben vernomen. In oktober 2010 zouden terroristen van Ansar al Sunna een CD bij u thuis hebben achtergelaten met de oproep met hen samen te werken. Een week later zou u Irak voor de twee keer hebben verlaten. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 2 februari 2011 aankwam en de volgende dag een tweede keer asiel aanvroeg. Na uw vertrek zouden er nog twee dreigbrieven van Ansar al Sunna bij u thuis zijn afgeleverd waarin u opnieuw werd opgeroepen met hen samen te werken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie voor van uw identiteitskaart en documenten van het ziekenhuis in Antwerpen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U hebt verklaard dat u Irak hebt verlaten omdat u de familie vreest van diegene die u in Antwerpen heeft neergestoken omdat ze u de schuld geven van zijn arrestatie. Maar bovenal vreest u Ansar al Sunna die u had gevraagd met hen samen te werken (CGVS, 28/10/2011, p. 15).

In verband met het eerste vluchtmotief, de vrees voor de familie van de dader van de steekpartij, dient het volgende te worden geconstateerd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet eens weet door wie u wordt bedreigd. Het enige wat u kunt zeggen over de man die u heeft neergestoken is dat hij een Irakees was (CGVS, 28/10/2011, p. 9). Zijn naam kent u niet (CGVS, 28/10/2011, p. 10). U zegt Saleh of Sami maar u weet het niet (CGVS, 28/10/2011, p. 12). Op de vraag tot welke familie hij behoort en dus welke familie u dan bedreigde in Irak, antwoordt u slechts "de familie van diegene die door u werd opgepakt" (CGVS, 28/10/2011, p. 13). Meer kunt u niet zeggen. De dader van de steekpartij is veroordeeld. De politie heeft u ondervraagd. De cafébaas kende de dader ook. De familie van de dader zou bij u thuis zijn geweest en zich hebben voorgesteld (CGVS, 28/10/2011, p. 10, 11, 12). In dat geval mag toch worden aangenomen dat u de naam van de dader en van zijn familie kunt weten. Het feit dat u dat niet weet, kan allerm minst overtuigen dat u een vrees koestert tegenover zijn familie.

Vervolgens kan de vraag worden gesteld naar de reden waarom de familie van die man u zou bedreigen. U zegt omdat ze u ervan verdenken die man en de groep waarvan hij deel uitmaakte, te hebben verklikt bij de politie. U zou aan de politie hebben gezegd dat ze met andere zaken bezig waren (CGVS, 28/10/2011, p. 13). Deze verklaring is niet erg overtuigend. U hebt immers verklaard dat de dader en zijn groep werden opgepakt op basis van camerabeelden. U zegt de andere personen nooit te hebben gezien en u weet niet voor welke andere feiten ze werden opgepakt. In België zouden ze u, via de eigenaar van het café, hebben laten weten dat u geen klacht mocht indienen tegen hen en dat u niet mocht getuigen. Nadien zouden ze u met rust hebben gelaten (CGVS, 28/10/2011, p. 11). U hebt geen klacht ingediend. U bent evenmin als getuige opgetreden tijdens het proces. U hebt enkel aan de politie in het ziekenhuis bevestigd dat het die persoon was die u had aangevallen. En er waren drie getuigen die dat konden bevestigen (CGVS, 28/10/2011, p. 12). Ook met de veroordeling van de groep in Italië hebt u niets te maken (CGVS, 28/10/2011, p. 11). Gezien het voorgaande is het dan ook weinig aannemelijk dat die man en zijn groep u verantwoordelijk zouden achten voor hun veroordeling.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende zwaarwichtige elementen aanhaalt om uw vermeende vrees voor de familie van die man aannemelijk te maken. De enige vervolgingsfeiten die u aanhaalt is dat twee broers van de dader van de steekpartij in september of oktober 2010 bij u thuis zijn langsgekomen. Een week of twee later zouden ze nog eens bij u thuis zijn geweest (CGVS, 28/10/2011, p. 14). Nadien hebt u niets meer van hen vernomen. Sinds u het land hebt verlaten zijn ze niet meer bij u thuis geweest (CGVS, 28/10/2011, p. 14). U zegt dat u niets meer weet over het probleem van de familie van de persoon die u messteken heeft toegebracht, dat u weg bent en

dat het afgelopen is (CGVS, 28/10/2011, p. 14). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u actueel een vrees hoeft te koesteren ten opzichte van deze man of zijn familie.

In verband met het tweede vluchtmotief, uw bewering als zou u zijn benaderd door Ansar al Sunna om met hen samen te werken, dient het volgende te worden vastgesteld. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegt over de aard van de vermeende oproep tot samenwerking. U zegt aanvankelijk dat er een CD bij u thuis werd gegooid en dat er na uw vertrek nog twee dreigbrieven zijn toegekomen (CGVS, 28/10/2011, p. 14). Wanneer u later tijdens het gehoor werd gevraagd of uw familie nog iets van die terroristen heeft gehoord na uw vertrek uit Irak, antwoordde u ontkennend. U zegt dat ze u met rust lieten omdat u het land had verlaten. Gevraagd of u na uw vertrek nog bedreigd bent geweest, antwoordde u eveneens ontkennend, terwijl u eerder had verklaard dat er na uw vertrek nog twee dreigbrieven zijn toegekomen bij u thuis in Mosul (CGVS, 28/10/2011, p. 16). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, antwoordde u dat u dacht dat het over uw familie ging (CGVS, 28/10/2011, p. 16). Dit is geen aanvaardbare verklaring. De vraag werd duidelijk gesteld of u na uw vertrek nog werd bedreigd en of uw familie nog iets van die terroristen had vernomen na uw vertrek. Als er na uw vertrek daadwerkelijk nog twee dreigbrieven werden achtergelaten, mag er van u worden verwacht dat u dit ook vermeldt wanneer er wordt gevraagd naar bedreigingen na uw vertrek uit Irak.

Vervolgens dient te worden geconstateerd dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (met behulp van een tolk), toen u werd gevraagd wat u vreesde bij een eventuele terugkeer naar Irak, met geen woord hebt gerept over de problemen met Ansar al Sunna. Ook wanneer u werd gevraagd een overzicht te geven van de belangrijkste vervolgingsfeiten, heeft u hierover niets gezegd (Vragenlijst CGVS, 09/03/2011). Wanneer u op het Commissariaat-generaal werd 2 gevraagd waarom u hierover niets hebt verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde u dat u het in het kort moest vertellen en u de rest op het Commissariaat-generaal kon vertellen (CGVS, 28/10/2011, p. 14). Dit is geen afdoende verklaring daar het uw concrete vluchtaanleiding betreft. Er is u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd de belangrijkste vervolgingsfeiten weer te geven. Het probleem met de terroristen is, volgens u, het grootste probleem (CGVS, 28/10/2011, p. 15). Dat u over dat beweerde 'zware' probleem met de terroristen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets hebt gezegd, ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het weinig waarschijnlijk is dat terroristen, zomaar uit het niets, aan u zouden vragen met hen samen. U kunt niet zeggen waarom die terroristen nu precies aan u vroegen om met hen samen te werken (CGVS, 28/10/2011, p. 17). U hebt verklaard dat u niet regelmatig naar de moskee ging. U ging niet naar de Koranschool. U sprak niet met vrienden over geloofskwesties of over 'dijihad'. U verklaarde dat u een gematigde moslim bent en dat u geen mensen kent die actief zijn bij extremistische organisaties. U kent niets van explosieven en bent niet technisch aangelegd (CGVS, 28/10/2011, p. 17). In deze door u geschetste context is het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat terroristen aan u zouden vragen met hen samen te werken. Bovendien blijkt u niet te weten waaruit die samenwerking zou moeten bestaan (CGVS, 28/10/2011, p. 15).

Verder moet worden vastgesteld dat u bij uw tweede aankomst in België in 2011 heeft verzwegen dat u via Frankrijk was gekomen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u verklaard dat u Irak hebt verlaten op 18 januari 2011 (Verklaring DVZ, 09/03/2011 vraag 35). Wanneer u de vraag wordt gesteld op het Commissariaat-generaal wanneer u Irak de tweede keer hebt verlaten, zegt u onmiddellijk dat u Irak niet op 18 januari 2011 hebt verlaten maar twee maanden ervoor. U blijft ook op het CGVS echter eerder vaag over het tijdstip dat u Irak dan wel heeft verlaten. U komt niet verder dat te stellen dat het twee maanden voor 18 januari 2011, dus ongeveer 18 november 2010 of eind oktober 2010 was. Gevraagd waarom u dan bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt verklaard dat u Irak hebt verlaten op 18 januari 2011, zegt u dat u dacht dat u moest zeggen dat u rechtstreeks uit Irak was gekomen en dat u toen niet wilde dat ze u veel vragen stelden (CGVS, 28/10/2011, p. 6). Dit is echter geen aanvaardbare verklaringen. Er dient ook te worden opgemerkt dat uw vingerafdrukken werden genomen in Frankrijk op 17 december 2010, dus voor 18 januari 2011 zoals u oorspronkelijk verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovenstaande vaststellingen doen twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over het moment waarop u Irak voor de eerste keer hebt verlaten, niet stroken met informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat u Irak verliet eind 2003. U kunt zich de maand van uw vertrek echter niet meer herinneren. U denkt dat het nog warm was. U hebt verklaard dat het na de val van Saddam Hussein was. Nog volgens uw verklaringen, waren de Amerikanen Mosul al binnen gevallen toen u Irak verliet (CGVS, 28/10/2011, p. 4). Nadat u Irak had verlaten zou u vijftien of twintig dagen later zijn aangekomen in Ierland (CGVS, 28/10/2011, p. 5). Uit informatie van de Ierse asielinstanties blijkt echter dat u in Ierland asiel hebt aangevraagd op 28 maart 2003. Dus voor de val van Bagdad en de inname van Mosul en zeker voor eind 2003. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, kunt u enkel antwoorden dat u Irak hebt

verlaten tijdens de oorlog (CGVS, 28/10/2011, p. 5). Dit is geen aanvaardbare verklaring. U hebt aanvankelijk uitdrukkelijk verklaard dat u Irak hebt verlaten eind 2003. . Bovendien hebt u verklaard dat Bagdad al was gevallen op dat het moment van uw vertrek en dat de Amerikanen Mosul al waren binnen gevallen. Ook dit kan niet want Bagdad is gevallen op 9 april 2003 en de inname van Mosul was op 11 april 2011. Er mag van u toch worden verwacht dat u zich herinnert of u op zo'n historische gebeurtenis al dan niet aanwezig was in Irak. Dat u niet zou weten of u voor of na de val van Mosul en van Saddam Husayn Irak had verlaten, is weinig geloofwaardig en ondermijnt dan ook verder uw algehele geloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Volledigheidshalve wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat de vrees waarvoor u de eerste keer Irak hebt verlaten, namelijk het probleem met de familie van de vrouw waarop u verliefd was, niet meer actueel is (CGVS, 28/10/2011, p. 12). U hebt uitdrukkelijk verklaard dat er omwille van die vrouw geen probleem is waardoor u niet in Irak zou kunnen verblijven (CGVS, 28/10/2011, p. 9).

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Met betrekking tot de inschatting of u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te worden opgemerkt dat u afkomstig bent uit Erbil in Noord-Irak. U verklaart weliswaar dat u in 1991 naar Mosul in Centraal-Irak bent verhuisd, maar u hebt 3 niet aannemelijk gemaakt dat u niet opnieuw in Noord-Irak zou kunnen verblijven. Informatie waarover het CGVS beschikt, stelt dat het mogelijk is voor koerden uit Centraal-Irak om zich in het door de Koerdische Autoriteiten bestuurde Noord-Irak te vestigen. Uit informatie blijkt bovendien dat Noord-Irak toegankelijk en veilig is. Aangezien u oorspronkelijk afkomstig bent uit Erbil, en dus slechts tijdelijk in Mosul zou hebben gewoond, kan er dus ook vanuit worden gegaan dat u kan terugkeren naar Noord-Irak. Bovendien kan u voor u persoonlijk geen afdoende redenen aangeven waarom het in uw geval niet mogelijk zou zijn u in Noord-Irak te vestigen. Gevraagd waarom u niet in Noord-Irak zou kunnen verblijven, antwoordde u dat u het niet heeft geprobeerd omwille van het verleden van uw vader (CGVS, 28/10/2011, p. 18). Praktisch is er volgens u echter geen enkel probleem om naar Noord-Irak te gaan (CGVS, 28/10/2011, p. 18). Bovendien geeft u aan dat uw tantes en neven en nichten verblijven er zonder problemen (CGVS, 28/10/2011, p. 3, p. 8, p. 18).

De enige redenen waarom u er niet zou kunnen verblijven is omwille van het verleden van uw vader bij de Baath-partij en omdat uw familie intussen is geregistreerd in Mosul. Wat betreft dit laatste, moet worden vastgesteld dat dit, in het licht van onze informatie die stelt dat de mogelijkheid bestaat voor koerden uit Centraal-Irak om zich in Noord-Irak te vestigen, geen afdoende reden is om te stellen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Noord-Irak.

Met betrekking tot de problemen omwille van uw vader dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw vader. Vooreerst moet worden vastgesteld dat u over het verleden van uw vader zeer vaag blijft. Gevraagd naar het beroep van uw vader, antwoordde u 'rafiq' bij de Baath-partij (CGVS, 28/10/2011, p. 7). De term 'rafiq' (vriend) wordt gebruikt met dezelfde politieke connotatie als kameraad en wordt gebruikt als titel voor alle partijrangen vanaf effectief lid maar ook als onderlinge aanspreking voor sympathisanten en kandidaat leden. Uw bewering als zou uw vader 'rafiq' zijn geweest, wil dan ook weinig zeggen. U weet ook niet wat uw vader dan wel zou gedaan hebben voor de Baath-partij (CGVS, 28/10/2011, p. 7). Op de vraag wat uw vader deed, zegt u dat hij bij de 'Amn' (veiligheidsdienst) en de 'Istikhabarat' (inlichtingendienst) werkte. Gevraagd bij welke van die twee diensten hij nu werkte, zegt u dat u het niet weet (CGVS, 28/10/2011, p. 8). Dit zijn nochtans twee verschillende diensten die algemeen gekend waren in Irak ten tijde van Saddam Hussein. U zou nog andere familieleden hebben die lid waren van de Baath-partij, maar u weet niet om wie het gaat (CGVS p.8). Bijgevolg moet worden gesteld dat dergelijke vage verklaringen over het profiel niet kunnen overtuigen dat uw vader daadwerkelijk actief was voor het Baath regime. U kunt enkel zeggen dat uw vader in 1991 werd gedood door Peshmerga's. Daarop zou u met uw moeder en oom naar Mosul zijn gegaan omdat jullie problemen hadden. U kunt echter niet zeggen met wie jullie problemen hadden (CGVS, 28/10/2011, p. 8). Als uw vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein daadwerkelijk een belangrijke functie zou hebben bekleed waardoor hij werd vermoord en waardoor u niet meer in Noord-Irak zou kunnen verblijven, mag er van u toch worden verwacht dat u hierover iets meer concrete informatie kunt geven. U hebt bovendien geen enkele concrete aanwijzing dat u persoonlijk in Noord-Irak gevaar zou lopen omwille van het verleden van uw vader (CGVS, 28/10/2011, p. 18).

Gezien het voorgaande, kan worden gesteld dat u de mogelijkheid heeftom u in Noord-Irak te vestigen. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij

het administratieve dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U bracht bovendien zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Noord-Irak. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. De identiteitskaart is een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Bovendien staat op de identiteitskaart, in tegenstelling met uw eigen verklaringen, dat u geboren bent in Mosul. Bijgevolg kan weinig waarde worden gehecht aan een dergelijke kopie. De documenten van het ziekenhuis bevestigen dat u steekwonden hebt opgelopen in de zomer van 2007. Ze doen echter geen uitspraak over de omstandigheden waarin u die wonden hebt opgelopen of over eventuele problemen die daarmee verband houden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder voert verzoeker aan dat er sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

Verzoeker legde ter staving van zijn asielaanvraag uit dat hij in zijn land van herkomst vervolgingen vreesde te ondergaan door Ansar al Sunna en eveneens wegens het verleden van zijn vader bij de Baath-partij. Verweerder heeft het gevaar dat verzoeker zou lopen als hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren niet correct beoordeeld, maar beperkt zich tot het stellen dat de elementen die verzoeker aanhaalt niet binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Verzoekers asielerelaas is nochtans geloofwaardig en de identiteit en etnische afkomst van verzoeker worden niet betwist.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 1, 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat verzoeker, wat zijn eerste vluchtmotief betreft, namelijk de vrees voor de familie van de dader van de steekpartij in Antwerpen, onvoldoende zwaarwichtige elementen aanhaalde die de vermeende vrees aannemelijk maken. Wat betreft verzoekers tweede vluchtmotief, namelijk de bewering dat hij benaderd zou zijn door Ansar al Sunna om met hen samen te werken, stelde de commissaris-generaal vast dat de geloofwaardigheid van de vrees ondermijnd wordt omdat verzoeker incoherente verklaringen aflegde, met geen woord over Ansar al Sunna repte bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken en het, in de door verzoeker geschetste context, niet aannemelijk is dat terroristen aan hem gevraagd zouden hebben om met hen samen te werken. De bestreden beslissing stelt eveneens vast dat verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen door de bedrieglijkheid van zijn verklaringen aangaande de data waarop hij Irak voor de eerste en tweede maal verliet.

Verzoeker beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Hij laat echter na concrete elementen aan te halen die de bovenstaande vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissing, kunnen weerleggen.

2.2.2.2. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoeker komt evenmin in aanmerking voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier en de nota van verweerder, blijkt immers dat de algemene veiligheidssituatie in Irak verbeterd is maar dat de geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers regionaal erg verschillend is.

Luidens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft. In de bestreden beslissing werd correct vastgesteld dat in hoofde van verzoeker een intern verblijfsalternatief bestaat in Noord-Irak, waarvan hij afkomstig is, en dat verzoeker niet aannemelijk maakt niet opnieuw aldaar te kunnen verblijven. Uit voormelde informatie blijkt immers dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker laat deze vaststellingen ongemoeid.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat, wat betreft verzoekers bewering sinds 1991 in Mosul, Centraal-Irak te verblijven, na grondige analyse van de beschikbare informatie door de commissaris-generaal blijkt dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in de stad Mosul in de provincie Ninewa, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet voorhanden is.

2.2.3. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.2.4. Verzoeker vraagt de Raad om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER